

MĂRITE GENIU

Stefania Petrov

"La steaua care-a răsărit"
„Și dacă de cu ziuă” a apus devreme,
Venim să ne-nchinăm neconținut
Și-ți recităm eternele poeme.

“De-or trece anii...” cum trecură,
Noi nu te vom uita nicicând,
„Poet” nepereche din literatură
Ce ne-ai lăsat avere prin cuvânt.

“Atat de fragedă” ți-a fost făptura,
Din aștri zămislită cu iubire,
„Prin nopți tăcute” plânge cultura,
„Când însuși glasul” ți-este nemurire!

Și “plopii fără soț” îți plâng amurgul,
“Lacul” albastru îți tremură plecarea,
“Luceafărul” înfruntă Demiurgul
Și-n nemurire-i cere dezlegarea!

Adesea, „Epigonii” te-au răstignit,
„Înger și demon” te-au arătat,
Azi, România te-a îmbrăcat în mit,
Căci limba română ai înnobilat.

„Și dacă”, „vreme vine, vreme trece”
În urma-ți lumea este tot mai ternă,
Tu ai rămas “nemuritor și rece”
Dar poezia ta va fi eternă!

Cobori , “alunecând pe-o rază”,
Poete nepereche, din stele zămislit,
Ne-ascultă „Dorința” și ne luminează,
„Într-o lume de neguri”, zborul spre infinit.